

ÎNCHEIERE

10 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Ion Druță
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Barbarova Galina și Barbarov Oleg,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Galinei Barbarova și Barbarov Oleg împotriva lui Barbarov Iurie, intervenienți accesorii Primăria orașului Cahul, Întreprinderea Municipală „Gospodăria Comunal-Locativă Cahul” cu privire la recunoașterea dreptului pierdut la spațiul locativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 03 noiembrie 2016, prin care a fost admis apelul declarat de către Barbarova Galina și Barbarov Oleg, casată din alte motive hotărârea Judecătoriei Cahul din 07 septembrie 2016 și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată,

c o n s t a ț ă :

La 05 mai 2016, Barbarova Galina și Barbarov Oleg au depus cererea de chemare în judecată împotriva lui Barbarov Iurie, intervenient accesoriu Primăria orașului Cahul cu privire la recunoașterea dreptului pierdut la spațiul locativ.

În motivarea acțiunii au indicat că în anul 1991, familiei Barbarov compusă din Barbarov Iurie, Barbarov Oleg și Barbarova Galina a fost repartizat apartamentul nr. 12 din casa de locuit nr. 7 de pe str. Mihai Viteazul din or. Cahul.

Invocă că soții Barbarov Iurie și Barbarova Galina au divorțat la data de 12 noiembrie 2003 din cauza că pârâtul Barbarov Iurie a abandonat familia în anul 2003 și nu a mai revenit.

Menționează că, de facto, la momentul de față în calitate de chiriași în apartamentul sus menționat sunt Barbarov Oleg și Barbarova Galina.

Afirmă că pe parcursul a zece ani pârâtul Barbarov Iurie nu a locuit în apartamentul lor și nu s-a interesat de starea lui, din care motive consideră că sunt îndreptățiți de a solicita recunoașterea acestuia cu dreptul pierdut asupra spațiului locativ.

Susțin că pârâtul Barbarov Iurie nu a depus o cerere de rezervare a apartamentului nr. 7 amplasat pe str. Mihai Viteazul, 7, or. Cahul, iar rezervarea

dreptului la spațiul locativ dat nu se include în circumstanțele lipsei lui din imobil, ori acesta nu a fost repartizat la serviciul în străinătate, sau pentru satisfacerea serviciului militar sau alte circumstanțe expres stabilite de legislație.

Solicită reclamanții recunoașterea pierderii dreptului la spațiul locativ a lui Barbarov Iurie în apartamentul nr. 12 de pe adresa str. Mihai Viteazul, 7, or. Cahul.

Prin încheierea Judecătoriei Cahul din 06 iunie 2016, a fost dispusă atragerea în proces în calitate de intervenient accesoriu ÎM „Gospodăria Comunal-Locativă Cahul”.

Prin hotărârea Judecătoriei Cahul din 07 septembrie 2016, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Cahul din 03 noiembrie 2016, a fost admis apelul declarat de către Barbarova Galina și Barbarov Oleg, casată, din alte motive, hotărârea Judecătoriei Cahul din 07 septembrie 2016 și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut prevederile art. 59 alin. (7) din Legea cu privire la locuințe nr. 75 din 30 aprilie 2015, art. 37 alin. (1), art. 38 alin. (1) și alin. (3), art. 39 alin. (3), art. 40 alin. (1), art. 46 din Legea privind actele legislative nr. 780 din 27 decembrie 2001, art. 6 alin. (1) și alin. (2) din Codul civil, care reglementează aspectele ce țin de abrogarea actelor legislative la data intrării în vigoare a Legii nr. 75 din 30 aprilie 2015, intervenirea abrogării, felurile, condițiile generale de abrogare, momentul abrogării, activitatea și neretroactivitatea actului legislativ, acțiunea în timp a legii civile.

Cu referire la normele citate și în coraport cu materialele pricinii, instanța de apel a reținut că Codul cu privire la locuințe al R.S.S. Moldovenești nr. 2718 din 03 iunie 1983, în baza căruia reclamanții și-au întemeiat pretențiile la momentul depunerii acțiunii și-a încetat acțiunea prin abrogarea, odată cu intrarea în vigoare a Legii cu privire la locuințe nr. 75 din 30 aprilie 2015.

În același timp, instanța de apel a reținut și faptul că prima instanță a examinat pricina civilă în lipsa reclamantului Barbarov Oleg, fără a pune în discuție posibilitatea examinării pricinii în lipsa acestuia și fără a reflecta în hotărârea adoptată motive din care pricina a fost examinată în lipsa reclamantului Barbarov Oleg, în condițiile în care ultimul a fost citat, dovada citării fiind anexată la dosar.

În consecință, instanța de apel a constatat încălcarea normelor de drept procedural la adoptarea hotărârii în prima instanță, însă reieșind din faptul că aceste circumstanțe nu au fost invocate de apelanți și că aceștia nu au solicitat restituirea pricinii spre rejudecare, nici instanța de apel nu a găsit acest fapt ca temei pentru restituirea pricinii la rejudecare în prima instanță, dar ca temei de casare a hotărârii contestate cu apel.

La 02 ianuarie 2017, prin intermediul oficiului poștal, Barbarova Galina și Barbarov Oleg au depus cererea de recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri.

În motivarea recursului au invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată, deoarece contravine normelor materiale aplicate, precum și circumstanțelor cauzei și probelor din dosar.

Cu referire la prevederile art. 6 alin. (1) din Codul civil, invocă că natura și întinderea drepturilor și obligațiilor existente la data intrării în vigoare a legii noi vor fi guvernate în continuare de legea sub imperiul căreia au luat naștere drepturile și

obligățiile respective, iar potrivit art. 46 alin. (3) din Legea privind actele legislative nr. 780 din 27 decembrie 2001, actele legislative pot ultraactiva în mod excepțional.

Sub acest aspect, relevă că dreptul pârâtului Barbarov Iurie a luat naștere din Codul cu privire la locuințe al R.S.S. Moldovenești nr. 2718 din 03 iunie 1983, care guvernează materia în timp, fiind în continuare sub incidența acestei legi și care urmează a fi aplicată la soluționarea litigiului.

În susținerea opiniei enunțate, afirmă că potrivit prevederilor art. 59 alin. (3) din Legea cu privire la locuințe nr. 75 din 30 aprilie 2015, persoanele care locuiesc în locuințe pasibile de privatizare conform Legii privatizării fondului de locuințe nr. 1324-XII din 10 martie 1993 dispun de dreptul de a le privatiza până la 31 mai 2018, cu obligația de a înregistra dreptul de proprietate în modul stabilit prin Legea cadastrului bunurilor imobile nr. 1543-XIII din 25 februarie 1998, în coraport cu normele sus menționate cu certitudine indică asupra ultraactivității legii civile vechi, or legea nouă nu reglementează condiții de pierdere a dreptului asupra spațiului locativ obținut în condițiile legii vechi.

Remarcă că instanțele nu s-au expus asupra tuturor argumentelor invocate, care au rămas fără o apreciere juridică cuvenită, ceea ce constituie o examinare inadmisibilă și superficială a fondului cauzei prin ce reclamanților le-a fost lezat dreptul la un proces echitabil.

Or, potrivit art. 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, instanțele judecătorești sunt obligate să-și motiveze deciziile astfel încât să permită exercitarea efectivă a dreptului la casație și să nu lase părțile într-o stare de incertitudine.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și alin. (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurenții s-au conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 02 ianuarie 2017, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Barbarova Galina și Barbarov Oleg este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a

fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Barbarova Galina și Barbarov Oleg nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC, or recurenții nu au invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Barbarova Galina și Barbarov Oleg asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Barbarova Galina și Barbarov Oleg ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Barbarova Galina și Barbarov Oleg se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Ion Druță

Tamara Chișca-Doneva

